

וכך, בלילה נטול ירח אחד. גמרו אומר שודדי הלילה לפרוץ בפגיונות שלופים אל ביתו המפואר של מאדי בשארי, ליטול ממנו את כל כספו וזהבו, ואם ינסה להתנגד - גם את נפשו.

* הכפור חדר לעצמותיהם של עשרת השודדים. אצבעותיהם האוחזות בפגיונות המתכת כמעט שקפאו. הם עשו את דרכם בחסות החשכה, בטיפוס מייגע אל צלע ההר, שם שכן ביתו המפואר של המארי.

* "אנחנו קרובים", לחש עלי, ראש הכנופיה. לחבר מרעיו תוך כדי טיפוס. "זכרו - עלינו להקיף תחילה את הבית מכל עבריו. לבל יצליח מי מבני הבית לחמוק החוצה ולהזעיק עזרה. רק כאשר נסגור על כל הפתחים, נפרוץ פנימה באחת ונשתלט על עושרו העצום של מארי בשארי!"

השודדים הנהנו לחיוב, בעודם מיטיבים את הרעלות על פניהם. העובדה כי ביתו של המארי היה מרוחק מעט משאר בתי העיר נסכה בהם עידוד ואומץ. הם היו בטוחים כי בתוך זמן קצר ישלימו את משימתם ויחזרו למאורתם, עטורי שלל השעה הייתה כבר לאחר חצות הלילה. עלי וכנופיייתו היו בטוחים כי מארי סעדיה ובני ביתו נמים את שנתם. והם לא טעו. המארי ובני ביתו נמו בשלווה. אבל כאשר התקרבו השודדים אל הבית, אירע הדבר. מוחמד, אחד הפורעים, מעד והחליק, ובעל כורחו נמלטה מפיו זעקת כאב, שקרעה באחת את דממת הלילה.

המארי פקח את עיניו. זעקת אדם באמצע הלילה מעידה על אחת מהשתיים: או שמאן דהו זועק לעזרה, או שאינשי דלא מעלי פועלים בסביבה.

היצצה חטופה מן החלון שליד מיטתו הכריעה לטובת האפשרות השנייה. מארי סעדיה היה חד מוח ומהיר מחשבה. צלליתיהם של הפורעים המזדחלות בין עצי הרימון שבחצר ביתו הסירו כל ספק בדבר זהותו של הזועק.

"אם גנבים באו לך. אם שודדי לילה", התנגן במוחו הפסוק מן ההפטרה של פרשת וישלח. "חייבים לקדם את פני הרעה" מלמל.

והוא הניח רגליו על הקרקע ורץ להעיר את בני הבית.

השודדים לא מיהרו לפרוץ. תחילה סבו סביב הבית, סרקו אחר פתחי מילוט אפשריים, ורק משהבינו כי דלת הכניסה היא המוצא היחיד - התגודדו מולה באגודה אחת.

ובינתיים. בבית פנימה רחשה תכונה ערה. "אבא", שאל דוד. הקטן שבחבורה, "כיצד נתמודד עם הפורעים? הם רבים מאיתנו, וכלי משחית בידיהם!"

"עלינו להתפלל!" פסק יוסף הבכור. "להתפלל, כמובן", נענה כנגדו יחיא, הבן השלישי. "אבל יש לעשות גם השתדלות נוספת, כיעקב אבינו שהכין עצמו לדורון, לתפילה ולמלחמה."

* "לא נראה לי שהשודדים יסתפקו בדורון כלשהו", הרהר מארי סעדיה בעגמומיות. "אם יצליחו לפרוץ פנימה - הם כבר ייקחו את הדורון בעצמם. במלואו. תפילה? הנה מתפללים אנו להיושע. ומלחמה? כיצד נעשה מלחמה ברוצחים השפלים הללו, שידיהם דמים מלאו, כאשר ידינו חשופות?"

* לפתע, באחת, נפל מבטו של המארי על תיבת העץ המוארכת הקבועה מעל למשקוף הבית, וליבו החסיר פעימה.

"הנה הם, כלי המלחמה!" מלמל בחדווה. הוא שלח ידו, ניתק את התיבה ממקום מושבה, ופתח אותה לרווחה.

כדי להבין מה היו כלי המלחמה אותם מצא המארי בתיבת העץ. עלינו להקדים ולספר בשבחים של יהודי תימן בכל הנוגע לכבודם של ארבעת המינים אחרי סוכות.

הודעות מרכז "איגרת לפרשת" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555
לוח שנה
לידיעת הציבור אפשר לרכוש לוח שנה.
כמו כן אפשר לרכוש לוח שנה בצורת טבלה על דפים בגודל A4.
הרכישה אצל יובל פרטובי פל... 0505919251
העלון לרפואת והצלחת יוסי ביטון הבעלים של "אביזרי הגולן" וכל משפחתו ישלם ה' פעולו אמן

יוסף ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "הספדי יוסף ורחל" (בהשתתפות כולל "יוני המעלה")
העלון יצא לאור מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

1417

"דיבור בשרות הגאולה"

בפרשתנו מופיעה מצוה מעניינת: "זכור את אשר עשה ה' אלוקיך למרים. מרים הנביאה לקתה בצרעת, משום שדיברה לשון הרע על אחיה משה. למרות גדולתה וחלקה המכריע של מרים בגאולת עם ישראל, ממצרים, התורה מנציחה את גנותה בספר התורה הנצחי, ועוד מצווה עלינו לזכור את בשלונה בכל יום ויום. וכי לא תמוה הדבר? זכותה הגדולה של מרים היא בכך, שכשלונה יהפוך לתמורר אוזרה ולמורה דרך לכל הדורות כולם, על איסורו וחומרתו של עוון לשון הרע.

דוקא מהנסיבות המקילות שבמעשה מרים, אנו למדים על חומרת העניין: א. היא דיברה על אחיה שאהבה כנפשה. ב. לא אמרה את הדברים בפניו או בפני אחרים, כדי שלא יתבייש, אלא דיברה עם אחיה אהרן הכהן הגדול. ג. כל כוונתה היתה להועיל ובשום אופן לא לפגוע. ד. צדקתה ומעשיה הטובים, אינם צריכים ראייה. ולמרות כל זאת, נענשה בצרעת שהביאה לבידודה מוחץ למחנה שבעה ימים, בדיוק לפני שמחנה ישראל החל את מסעו, וכתוצאה מהעיכוב נודד המאה ברבים.

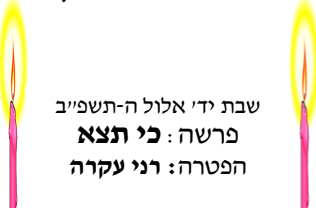
כאשר מגיע חודש אלול ולקראת הימים הנוראים, מתחדדת העובדה שכווחו העיקרי של עם ישראל הוא בפיו. התפילות והבקשות, הם הכלי המרכזי שבאמצעותו אנו מבקשים לתקן ולכפר על העבר, ולהוולל לטובה את העתיד. רוב עם ישראל יודע, כי הגאולה והישועה הם המפתח לכל המשאלות והמאווים לעתיד טוב. גאולה זו הוחמצה כאשר עם ישראל קלקל את כח דיבורו, בדיבורי לשון הרע ורכילות שהובילו לשנאת חינם, ואז קיבלנו תורבן קשה ונורא. לכן דור זה, האחרון לגלות והראשון לגאולה השלמה, יכול להחיש את הגאולה מכח אהבת חינם שנובעת מדיבורי שלום ואהבה. דיבורים אלה הם הנותנים את הכח לתפילה לפעול את פעולתה.

מאמינים בעם ישראל

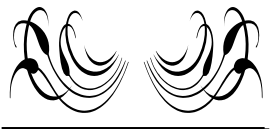
אנו מצויים במהלך של בירור שהולך ומתעצם. מדובר בבירור היסודי ביותר בכל שאלות הוזהות היהודיות, שנושקות וחופפות לשאלות הקיומיות ביותר שלנו כעם יהודי בארצנו. מבוע של תהליך שכזה, שהדעות והעמדות השונות מתחדדות ופערי הנישות מתרבים ומתבלטים. תהליך זה הוא חלק חשוב ויסודי, בדרך אל נקודת המפנה הגדולה העומדת לפנינו, כאשר עם ישראל והעולם כולו, יזכו לקבל את הנהגת השלום והאמת, הצדק והיושר, המוסר והטהרה, בהופעת הסנהדרין ומלכות ישראל של משיח בן דוד.

הקוץ הגדול שבאליה זו, זו הסכנה הגדולה, שתהליך הליבון והבירור של העמדות השונות, גם אם בויכוח ובהתנצחות, יגלוש מהענייניות אל דיבורי איבה ושנאה, מצה ומריבה, אשר יעמיק את הניכור, במקום לקרב את הלבבות. כולנו צריכים לזכור שאין לנו עם ישראל אחר. עלינו להבין שזה הדור, ממש כפי שהוא, שייקבל את הופעת מלכות ה' בגאולה השלמה. ועלינו לשנן, חזור וישנן, כי בכוחנו לרפד, ככל האפשר, תהליך מורכב זה, רק באמצעות האחדות והלכידות, קירוב הלבבות ואהבת האמת, שהם כשרונותינו הטבעיים כיהודים ובפרט בתקופת הבחירות.

מתפלל

שבת ידי אלול ה-תשפ"ב
פרשה: כי תצא
הפטרה: רני עקרה

הדלקת נרות - 18:34
צאת השבת - 19:25
ר"ת: 20:11

הדלקת נרות בשבת הבאה 18:25

כי תצא	כי תבא
5:08	5:13
5:15	5:20
6:23	6:27
12:39	12:36
13:10	13:07
18:55	18:45

איגרת לפרשת

"בלי ציווי"

כמה וכמה פעמים מזהירה התורה על כיבוד אב ואם, ולעומת זאת לא נאמר בתורה אפילו פעם אחת שההורים צריכים לכבד בן. וראו זה פלא: ההורים, אף-על-פי שלא נצטוו, מוסרים את נפשם בעבור ילדיהם, ואילו הבנים, לא תמיד נוהגים את כבוד בהוריהם.

העלון לרפואת חמי וחמולי שלום בר שמחה ומרים בת רחל מנשה בר דוד ובנויה מרת אחתי דינה בת רחל הרוצה להקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

photo.net & more

“כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ה' אלהיך בידך ושבת שבו”

האוייב האמיתי והעיקרי של האדם הוא יצר הרע. והנה אמרו חכמינו בתלמוד (קידושין ל:): “יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ויום ואלמלא הקדוש ברוך הוא עוזרו אין יכול לו”, ומשמע מכאן שבדרך הטבע קשה לאדם לכבוש את יצר הרע. ואם כן יש חשש שהאדם יתיאש ולא ינסה להלחם עם היצר. ועל כן אמר הכתוב: “כי תצא למלחמה על אויביך” - כאשר רק תצא ותנסה להלחם עם היצר, אזי “ונתנו ה' אלהיך בידך” - מן השמים יסייעוך לנצח, כיון שהבא ליטרה מסייעים לו מן השמים.

“כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ה' אלהיך בידך ושבת שבו”

יש לדקדק, והרי “אוייביך” הוא לשון רבים, ומדוע בהמשך אמר הכתוב “ונתנו” בלשון יחיד, והרי היה צריך לומר “ונתנם”?

ויש לומר, שבא הכתוב לרמוז לנו שניצוח האוייב במלחמה תלוי בניצוח יצר הרע, שאם האדם שלם בתורה ובמצוות וניצח את יצרו הרע, בודאי שניצח גם את האוייב הגשמי. ולכן אמר הכתוב: “כי תצא למלחמה על אויביך”, בזכות מה תנצח במלחמה? בזכות “ונתנו ה' אלקיך בידך”, על ידי שניצחת מלפני כן את יצר הרע, והשם יתברך יסייע בידך לנצחו ונתן אותו בידך, ועל ידי זה תוכל לנצח את האוייבים במלחמה.

פירוש נוסף - מדוע אמר “ונתנו” בלשון יחיד, כיון שהשם יתברך יעזור לאדם לנצח וכל האוייבים ייחשבו רק כאוייב אחד אשר אין כל קושי לנצחו.

“כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ה' אלהיך בידך ושבת שבו”

יש לפרש בדרך רמז, שאמר הכתוב “ה' אלקיך” ולא “ה' אלקים”, לרמוז לנו שהניצוח במלחמה הוא בזכות שעבדת את ה' אלקיך, דהיינו שקיבלת על עצמך את אלהותו יתברך, ולכן אמר הכתוב “ה' אלקיך”.

ועוד בא הכתוב לומר, שלא יתגאה האדם ויחשוב שכוחו ועוצם ידו עשה לו את החיל הזה, אלא עליו לדעת שהכל מאתו יתברך, והוא שאמר: “ונתנו ה' אלקיך בידך”, שהוא הנלחם לך.

“כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ה' אלהיך בידך ושבת שבו”

סח רבי שלמה מרדומסק: יש אנשי מעשה העושים מלחמה ביצרים ומנצחים אותם, אבל הוא חוזר ומתגבר עליהם, והמה תמהים ותוהים: מה יהא בסופנו? אם כה עתיד הוא להתנכל לנו לכל חיינו גם אחרי שהבסנו אותם?

כנגד אלה אמר הכתוב: “כי תצא למלחמה” - להזי ידוע לך, שכל עיקר יציאתך לעולם הזה נועדה אך ורק למען תילחם ביצרך תמיד, ולא דוקא שתנצחנהו, אלא בעיקר שתהא מלחמה ביניכם תמיד, שלא תחיה עמו בשלום... לכך נוצרת...

“כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ה' אלהיך בידך ושבת שבו”

מעיר כאן בעל “נחל קדומים”, שיש כאן רמז לדברי רבותינו בתלמוד (יומא ט:), שאנשי כנסת הגדולה ביקשו רחמים על יצר של עבודה זרה ונמסר בידם וביטלוהו. ושוב ביקשו רחמים על יצר של גילוי עריות ונמסר בידם, אלא שהיה נחרב העולם שלא מצאו אפילו ביצה בת יומה בכל ארץ ישראל, מחמת שנתבטלה התאוה. ולבסוף סימו את עינו של היצר ובכך נגרם שלא יתגרה האדם בקרובותיו.

וזהו שאמר הכתוב: “כי תצא למלחמה על אויביך”, תיבת “אוייביך” הוא לשון רבים ומרמז על יצר של עבודה זרה ועל יצר של גילוי עריות. וממשיך הכתוב: “ונתנו בידך”, תיבת “ונתנו” לשון יחיד, דהיינו שרק יצר אחד יתן בידך היינו יצר של עבודה זרה, ואילו יצר השני של גילוי עריות “ושבת שבו”, דהיינו לעשות לו סימיו בעינו שיועיל קצת שהאדם יתרחק מקרובותיו.

“לא תראה את חמור או שורו נפלים בדרך והתעלמת מהם הקם תקים עמי”

יש לדקדק מדוע בפסוק זה נאמר אחיך, ואילו בפרשת משפטים (כג, ה) כתוב: “כי תראה חמור שונאך רובץ תחת משאו”?

יש להשיב, שהנה בתלמוד אמרו שמה שכתוב (בפרשת משפטים) כי תראה חמור שונאך וכו', המדובר בשונא ואוייב, ואף שאסור לשנוא את חברו בלבו - המדובר כשראה בו שעבר עבירה ולא שב בתשובה שמותר לשנואתו, ולכן בפרשת משפטים שנאמרה קודם חטא העגל, שכולם היו במעלת “ממלכת כהנים וגוי קדוש”, מותר היה לשנוא את העובר עבירה. אבל אחר כך שנכשלו בעוונות, אם יראה אדם בחבירו חטא, יפשפש במעשים של עצמו וימצא כמה וכמה מכשולים ופגמים, ולכן איש כזה אסור לשנוא. ורק מי שבעצמו סר מרע וצדיק תמים בדרכיו יכול לשנוא אדם חוטא, אבל קשה למצוא כמותו... ועל זה אמרו בתלמוד (סוכה מה:): “ראיתי בני עליה והם מועטים”, ולכן פרשתינו שנאמרה אחר מעשה העגל כתוב בה “אחיך” ולא “שונאך”.

לחנות ליל שבת

דיני עונג שבת וכבוד שבת, וההכנות לקראת שבת
ההלכות מספר “הלכה ברורה” להרה"ג דוד יוסף שליט"א

דיני עני לעני מצות עונג שבת

ואם יש לו רק למוזן ארבע עשרה סעודות לשבעת ימי השבוע, שתי סעודות לכל יום, ועדיין אינו מתפרנס מן הצדקה, וממילא אין לו אלא לשתי סעודות לשבת, ואין לו לסעודה שלישית, לדעת רבים מרבותינו הפוסקים הרי הוא פטור מסעודה שלישית, ואינו חייב ליטול מן הצדקה כדי לקיים מצות סעודה שלישית, וכל שכן שאינו צריך להוסיף דבר מועט לכבוד שבת בשתי הסעודות שאוכל בשבת. ועל כיוצא בזה אמר רבי עקיבא (במסכת שבת דף קיח.) “עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות”.

ומכל מקום אם יש לו כדי סעודה אחת לשבת בשחרית וסעודה אחת למוצאי שבת, יקדים ויאכל ביום שבת סמוך לשקיעת החמה את הסעודה שיש לו למוצאי שבת, ויקיים מצות סעודה שלישית.

אבל אם אין לו מספיק אפילו לארבע עשרה סעודות לשבעת ימי השבוע, ונוטל מן הצדקה להשלים הוצאות אכילתו, צריכים גבאי צדקה לתת לו כשיעור מוזן שלש סעודות לכבוד שבת, עם תוספת מועטה לשם מצות עונג שבת. ואם הוא אדם נכבד צריכים גבאי צדקה לתת לו כפי כבודו.

וכל שיש לו מעט משלו, ומוסיפים לו מן הצדקה כדי להשלים הוצאות אכילתו כדי מוזן שלש סעודות עם תוספת מועטה לצורך עונג שבת, צריך לצמצם בהוצאותיו בשאר ימות השבוע כדי שיוכל להוסיף בעונג שבת כראוי, ולא יסתפק בתוספת מועטה לכבוד שבת.

ומכל הנ"ל יש ללמוד שמי שהשעה רחוקה לו ביותר, והוא חי בצמצום רב, ואין לו כדי לענג את השבת, אבל אינו מתפרנס מן הצדקה, אינו חייב לחזור על הפתחים ולקבל צדקה כדי לענג את השבת.

ואם אין לו משלו לצורך סעודות שבת, וצריך ללוות מאחרים, ואין לו כדי לפרוע ההלוואה, אם יש לו משכון לתת למלוה עבור ההלוואה, צריך ללוות לצורך סעודות שבת. ואפילו אם אין לו משכון, אם יודע בודאי שיוכל להחזיר את ההלוואה, צריך ללוות לצורך סעודות שבת, אבל אם אינו יודע אם יוכל לפרוע ההלוואה, לא ילוה לצורך סעודות שבת.

ואם היה לו פועל שכיר שגמר מלאכתו וצריך לשלם לו שכרו, ובא לתבוע שכרו, ואם ישלם לו לא ישאר בידו לצורך הוצאות שבת, אף על פי כן חייב לשלם שכר שכיר, או שיפייסנו שיסכים לדחות התשלום לאחר מכן.

חן ליל שבת

גם זה וירדני
כאשר הצדיק רבי יהיאל-מיכל מזלוטשוב, מגדולי תלמידי הבעש"ט, שבב על ערש-הווי ועמד להסתלק מן העולם, אמר לו תלמידו, רבי אהרן-לייב: “רבי, צריכים לומר וירדני”.

פקח הצדיק את עיניו ואמר: “אכן, צריכים להתוודות, ובכן, מימי לא חשבתי מה שאסור לחשוב, מימי לא דיברתי מה שאסור לדבר, מימי לא עשיתי מה שאסור לעשות”.

אמר לו תלמידו שזה מספיק, והוא נסתלק.